

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Edko.cz s.r.o.**, IČO 28355644
sídlem Kelč 269, 756 43 Kelč
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Pavlem Bürgerem
sídlem Šrobárova 2002/40, 101 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Zlínský kraj**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 86 Zlín

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v připsání částky úroků ze zadržených nadměrných odpočtů ke dni 14. 2. 2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalobci **se vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Pavla Bürgera, advokáta se sídlem Šrobárova 2002/40, 101 00 Praha 10.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou nejdříve domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2022, č. j. 856197/22/3310-50521-803020, kterým zamítl námitku žalobce ze dne 14. 4. 2022. Podáním ze dne 20. 9. 2023 žalobce žalobu změnil a nyní se domáhá vyslovení, že zásah žalovaného spočívající v připsání částky úroků ze zadržovaných nadměrných odpočtů za zdaňovací období červenec 2014 ve výši 25 122 Kč, srpen 2014 ve výši 5 849 Kč, září 2014 ve výši 9 748 Kč, říjen 2014 ve výši 3 184 Kč, listopad 2014 ve výši 4 039 Kč a březen 2015 ve výši 4 092 Kč na osobní daňový účet žalobce s datem 14. 2. 2022, byl nezákonný. Zároveň požaduje, aby soud žalovanému přikázal, aby osobní daňový účet žalobce opravil tak, že částky úroků ze zadržovaných nadměrných odpočtů budou připsány na osobní daňový účet žalobce takto:

- částka ve výši 25 122 Kč s datem 9.5.2018,
- částka ve výši 5 849 Kč s datem 9.5.2018,
- částka ve výši 9 748 Kč s datem 9.5.2018,
- částka ve výši 3 184 Kč s datem 9.5.2018,
- částka ve výši 4 039 Kč s datem 24.4.2018 a
- částka ve výši 4 092 Kč s datem 2.5.2018.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, že správce daně učinil nesprávný právní závěr o tom, k jakému datu má být na osobní daňový účet připsána daň a k jakému datu měla být tato daň převedena na nedoplatek na dani. Žalobce má za to, že částky odpovídající rozdílu mezi částkami přiznanými rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 26. 3. 2021, č. j. 11342/21/5300-22444-713021 (původní odvolací rozhodnutí), a rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 28. 1. 2022, č. j. 3668/22/5300-2244-712021 (nové odvolací rozhodnutí), v celkové výši 52 034 Kč neměly být připsány na osobní daňový účet žalobce s datem 14. 2. 2022, nýbrž s datem 9. 5. 2018, resp. 24. 4. 2018 či 2. 5. 2018 a k datu 7. 6. 2019 měly být jako přeplatek převedeny na nedoplatek daně. Zároveň mu mají být na jeho osobní daňový účet vráceny, resp. připsány, veškeré částky odpovídající úrokům z prodlení vyměřeným za období po původních datech splatnosti, resp. od 7.6.2019, jakož i odpovídající všem od té doby vyměřeným nákladům exekuce, neb by tyto úroky a náklady vůbec nevznikly, pokud by správce daně nejednal neoprávněně.
3. Postup žalovaného dle žalobce není v souladu s § 149 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Žalobce namítá, že žalovaný připisuje částky úroků na základě stejných rozhodnutí, které jsou následně vícekrát odvolacím orgánem měněny, pokaždé k jinému datu (v případě částek dle prvoinstančního rozhodnutí k datům významně předcházejícím jeho vydání, v případě částek dle původního rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství k datu nabytí jeho právní moci a v případě nového rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství k datu jeho doručení žalovanému, aniž by toto rozhodnutí nabylo právní moci) a pokaždé s jiným, případně žádným, zdůvodněním. Takový postup je dle názoru žalobce naprosto nepřezkoumatelný, nedůvodný, nesprávný a nezákonný a je v rozporu se základními zásadami daňového řízení jakož i porušuje Ústavou zaručená práva žalobce.

4. Nemůže obstát ani argumentace žalovaného v rozhodnutí ze dne 27. 8. 2021, č. j. 1612472/21/3310-50521-803020, kde obhajuje svůj nezákonný postup „v tu dobu platnou judikaturou“. Nelze akceptovat argumentaci de facto vyjádřenou žalovaným, že do doby, než Nejvyšší správní soud rozhodne o nezákonnosti konkrétního postupu žalovaného jako orgánu veřejné moci (zde výše úroku stanovená způsobem odporujícím právním předpisům), je takový postup zákonný.
5. V důsledku chybného postupu správce daně vykazuje osobní daňový účet žalobce od 7. 6. 2019 do současnosti významný nedoplatek. Neoprávněné jednání žalovaného je dále umocněno tím, že žalobci (i) byly též neoprávněně účtovány další úroky z prodlení z nedoplatku (který ovšem vůbec neměl vzniknout), (ii) byla proti němu v důsledku tohoto nedoplatku zahájena a prováděna daňová exekuce, (iii) byly neoprávněně účtovány náklady této exekuce a (iv) bylo rozhodnuto o daňovém subjektu jako o nespolehlivém plátcí.
6. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, že k datu 7. 6. 2019 neexistoval vratitelný přeplatek na úroku zaviněném správcem daně. Tento existoval, pouze byl žalovaným a Odvolacím finančním ředitelstvím přiznán v nesprávné výši. Žalobce nemůže být sankcionován za to, že daňové orgány vydaly nesprávná rozhodnutí, která byla následně měněna.
7. Na závěr žalobce doplňuje, že dne 9. 5. 2023 mu byl po připsání celého úroku z nadměrného odpočtu ve správné výši nakonec vratitelný přeplatek vrácen, nicméně pokud by nedošlo k neoprávněnému účtování úroků z prodlení a nákladů exekuce, resp. by tyto byly žalobci na osobní daňový účet zpět připsány, byl by tento vratitelný přeplatek ještě vyšší.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v původním znění uvedl, že postupoval v souladu s § 149 odst. 4 daňového řádu a rozdíl úroků z daňového odpočtu, popř. ze zadržného nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty, přiznané žalobci předepsal na jeho osobní daňový účet až na základě rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 3668/22/5300-22444-713021 doručeného žalovanému dne 14. 2. 2022, tj. v souladu s § 251c odst. 3 daňového řádu. Toto ustanovení (doplněné do daňového řádu s účinností od 1. 1. 2021) správci daně ukládá povinnost úrok hrazený správcem daně, u kterého pominuly podmínky pro jeho vznik, předepsat do evidence daní. Lhůtu pro předpis úroku obecně daňový řád nestanoví, a ani úprava úroku z daňového odpočtu v § 254a daňového řádu takovou lhůtu neupravuje (na rozdíl od úpravy v § 254a odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020).
9. Žalovaný musel navíc respektovat skutečnost, že v době od vydání původních rozhodnutí se k úročení zadržovaného odpočtu na dani z přidané hodnoty vyjádřil Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 44/2019-47, ve kterém konstatoval, že § 254a daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 (pozn. žalovaného: právě podle tohoto znění daňového řádu byly žalobci přiznány původní úroky), je pro rozpor s čl. 183 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006, o společném systému daně z přidané hodnoty, neaplikovatelné. Až od vydání tohoto rozsudku byl správce daně oprávněn předepsat žalobci úrok v té výši, v jaké mu byl nakonec přiznán odvolacím orgánem. Vzhledem k tomu, že k dalšímu navýšení úroků došlo až na základě rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství č. j. 3668/22/5300-22444-713021, mohl žalovaný úrok předepsat až po obdržení tohoto rozhodnutí. Žalobcem namítaná skutečnost, že žalovaný předepsal úrok, aniž by uvedené rozhodnutí nabylo právní moci, není relevantní, neboť v době předepsání

úroku měl žalovaný k dispozici doklad, na základě kterého byl předpis uskutečněn. Dle názoru žalovaného to není v rozporu s § 251 odst. 3 ani § 149 odst. 4 daňového řádu.

10. K zákonnosti samotného napadeného rozhodnutí žalovaný dodal, že v souladu s § 154 odst. 2 daňového řádu převedl přeplatek na dani na úhradu evidovaného nedoplatku. Žalobce se nemůže domáhat opravy údajů předpisu úroků, neboť navýšení úroků z neoprávněného jednání správce daně je správce daně povinen předepsat v okamžiku, kdy existuje právní podklad pro jejich předepsání. Ke dni 7. 6. 2019 (požadovaném žalobcem jako datum úhrady daňového nedoplatku) neexistoval právní titul pro předpis uvedených úroků. Námitku žalobce proto musel zamítnout.
11. K prvnímu vyjádření žalovaného žalobce uplatnil repliku. Odkázal na žalobu a zdůraznil, že nenapadá okamžik, kdy je údaj zaevidován, ale napadá okamžik, k jakému datu byl zaevidován. Dále poukázal na to, že rozpor žalovaným aplikované právní úpravy s evropským právem tu byl od samého počátku a Nejvyšší správní soud jej pouze deklaroval. Žalobce souhlasil se sdělením žalovaného, že ke dni 7. 6. 2019 neexistoval právní titul pro předpis uvedených úroků, nicméně upozornil, že stejně tak neexistoval právní titul k datům 24. 4. 2018 a 9. 5. 2018, ke kterým byly na osobní daňový účet zaevidovány úroky v původní výši, neboť tímto titulem byly rozhodnutí žalovaného až z 24. 8. 2018 a 17. 5. 2019.
12. Žalovaný následně ve vyjádření ke změně žaloby odkázal na své první vyjádření ve věci a setrval na návrhu na zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal včas podanou žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu. Žaloba je přípustná. Při přezkumu soud vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. Žaloba *není důvodná*.
15. Žalobci byl žalovaným jako správcem daně přiznán úrok ze zadrženého nadměrného odpočtu daně za zdaňovací období červenec 2014, srpen 2014, září 2014, říjen 2014, listopad 2014 a březen 2015. Úroky byly následně připsány na osobní daňový účet žalobce, a to ke dni 9. 5. 2018, resp. 24. 4. 2018 (za zdaňovací období listopad 2014) a 2. 5. 2018 (za zdaňovací období březen 2015). Odvolací finanční ředitelství jako odvolací orgán rozhodnutím ze dne 29. 3. 2021, č. j. 11342/21/5300-22444-713021, změnilo rozhodnutí tak, že částky přiznaných úroků navýšilo, a to v reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 445/2019-47. Rozdíl mezi výší úroků přiznaných prvostupňovými rozhodnutími a prvním odvolacím rozhodnutím činil 1 382 388 Kč a byl připsán na osobní daňový účet žalobce ke dni 29. 3. 2021 a následně použit na úhradu nedoplatků. Po přezkumném řízení bylo vydáno nové odvolací rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 28. 1. 2022, č. j. 3668/22/5300-2244-712021, které částky přiznané prvním odvolacím rozhodnutím opět navýšilo. Rozdíl mezi výší úroků přiznaných prvním odvolacím rozhodnutím a novým odvolacím rozhodnutím činil 52 034 Kč a byl připsán na osobní daňový účet žalobce ke dni 14. 2. 2022 a následně použit na úhradu nedoplatků.

16. Spornou otázkou je, zda žalovaný postupoval nezákonně, když přiznané úroky předepsal na osobní daňový účet žalobce ke dni 14. 2. 2022 a nikoli k původním datům, tedy ke dni 24. 4. 2018, resp. 2. 5. 2018 a 9. 5. 2018.
17. Jak shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 Afs 251/2015-34, „[e]videnci daní je tak nutno chápat jako postup správce daně, jehož účelem je evidování daňových povinností na jednotlivých osobních daňových účtech, nebo též výstup, který tímto postupem vzniká, tedy soubor evidovaných informací, který má zákonem vymezenou formu osobních daňových účtů. Záznamy na osobních daňových účtech poskytují přehled o stavu splatných daňových pohledávek, z něhož je patrné, zda má daňový dlužník evidovány nedoplatky nebo přeplatky. Možným výstupem z evidence daní významným pro vymáhání daní je takzvaný výkaz nedoplatků, který je exekučním titulem. Evidence daní je důležitá také z hlediska přesného zaznamenávání lhůt pro placení daně. Má tedy výhradně evidenční charakter a stav osobního daňového účtu daňového poplatníka je výsledkem nalézací a rozhodovací činnosti správce daně. Evidence daní sama o sobě nemůže určovat výši daňových povinností poplatníka, může ji pouze evidovat“, a na základě předchozí judikatury uzavřel, že „pokud evidence daní pouze odráží stav daňových povinností daňového subjektu vycházejících z rozhodnutí správce daně, pak lze před správními soudy napadnout jedině tato rozhodnutí, nikoli z nich vyplývající stav evidence daní. Pokud je naopak stav evidence daní, jenž se projeví typicky v potvrzení o stavu osobního daňového účtu podle § 151 daňového řádu, v rozporu s takto určenými daňovými povinnostmi daňového subjektu, typicky v důsledku chyb v evidenci či numerických chyb, je možno takový postup správce daně napadnout žalobou jako nezákonný zásah.“ Případným zásahem je přitom stále faktická (chybná) evidence na osobním daňovém účtu, která vyplývá z jiných rozhodnutí a na jejíž povaze vydání rozhodnutí o námitce nic nemění. Je-li námitce vyhověno, pak je nesprávná evidence daně fakticky opravena (srov. § 104 odst. 1 daňového řádu), v opačném případě evidence daní zůstává nezměněna.
18. Údaje na osobních daňových účtech jsou průkazným způsobem evidovány v písemné nebo elektronické podobě na základě dokladů, které zachycují veškeré změny prováděné na osobních daňových účtech a které jsou potvrzeny úřední osobou. Těmito doklady jsou předpisné doklady, odpisné doklady, platební doklady a opravné doklady (§ 149 odst. 4 daňového řádu). V rámci osobního účtu proto nelze provádět jiné operace, než je předepsání daně či nedoplatku daně k úhradě, odepsání daně (buď z důvodu úhrady, či odpisu nedoplatku pro nedobytnost), vrácení přeplatku na základě platebního dokladu a případné převody mezi účty (použití přeplatku k úhradě nedoplatku) a opravy těchto operací (viz též LICHNOVSKÝ, O. *Daňový řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 649). Z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu plyne, že nezákonným zásahem může být postup žalovaného při předepsání úroků na osobní daňový účet za předpokladu, že se tak stane v rozporu s rozhodnutími, která jsou tomuto úkonu podkladem.
19. Tím je v nyní projednávané věci výše zmíněné druhé odvolací rozhodnutí, tedy rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 28. 1. 2022, č. j. 3668/22/5300-2244-712021. Druhé odvolací rozhodnutí se k této otázce nevyjadřuje, je třeba přihlédnout k právní úpravě samotného úroku ze zadrženého nadměrného rozpočtu a jeho předepisování.
20. Podle § 254a odst. 4 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 „[s]právce daně předepíše úrok z daňového odpočtu na osobní daňový účet do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o stanovení daňového odpočtu. Vznikne-li tak vratitelný přeplatek, vrátí jej současně s vrácením daňového odpočtu.“

21. Zákon č. 283/2020 Sb., kterým se mění daňový řád a další související zákony, v přechodných ustanoveních v Čl. II v bodu 11 stanovuje, že úrok podle daňového řádu ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, u něhož ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona trvají podmínky pro jeho vznik se uplatní do dne předcházejícího dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona se na tento úrok uplatní daňový řád ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Dále dle bodu 12. platí, že na řízení a jiné postupy související s uplatněním úroků podle daňového řádu ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použije daňový řád ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
22. S účinností od 1. 1. 2021 daňový řád již výše citované ustanovení neobsahuje. Dle důvodové zprávy k zákonu č. 283/2020 Sb., kterým se mění daňový řád, se tak stalo s ohledem na nová společná ustanovení (§ 251a, § 251c a § 251d daňového řádu). Ustanovení § 251c odst. 3 daňového řádu stanovuje, že „[ú]rok hrazený správcem daně, u kterého pominuly podmínky pro jeho vznik, předepíše správce daně do evidence daní.“ Lhůtu pro předpis úroku daňový řád ve znění účinném od 1. 1. 2021 na rozdíl od právní úpravy účinné do 31. 12. 2020 nestanoví. Dle citované důvodové zprávy tak má správce daně učinit následně po skončení období, během něhož vznikaly úroky, tedy poté, co je jejich souhrnná výše postavena najisto.
23. Správce daně bezpochyby nemůže otálet s předepsáním úroku po neomezeně dlouhou dobu. V nyní projednávaném případě však nastaly takové okolnosti, které postup správce daně předurčily. Nová výše přiznaného úroku byla opětovně postavena najisto až novým odvolacím rozhodnutím. Až na jeho základě tak byl správce daně oprávněn a povinen postupovat podle účinné právní úpravy a předepsat na osobní daňový účet žalobce příslušnou částku úroku ze zadrženého nadměrného odpočtu daně.
24. Mezi stranami není sporné, že správce daně tak učinil k datu, ke kterému obdržel podkladové rozhodnutí, aniž by čekal, až nabyde právní moci.
25. Pro nyní projednávanou věc není rozhodné, zda měl žalovaný přiznaný úrok připsat na osobní daňový účet žalobce konkrétně ke dni obdržení podkladového rozhodnutí. Žalobce požaduje předepsání přiznaného úroku k datům, ke kterým výše úroku přiznaná novým odvolacím rozhodnutím nebyla postavena najisto. Pro takový požadavek v době vydání podkladového rozhodnutí nebyl zákonný důvod.
26. Za nezákonné by bylo nutné označit jednání správce daně, který by přiznaný úrok předepsal na osobní daňový účet žalobce po lhůtě stanovené zákonem. To se však v projednávaném případě nestalo. Žalovaný nepostupoval v rozporu s § 149 odst. 4 ve spojení s § 251c odst. 3 daňového řádu, když rozdíl úroků ze zadrženého nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty mezi prvním odvolacím rozhodnutím a novým odvolacím rozhodnutím předepsal na osobní daňový účet žalobce ke dni obdržení podkladového rozhodnutí, neboť jím byla výše úroku opětovně postavena najisto. Ani předepsání přiznaného úroku na osobní daňový účet před nabytím právní moci podkladového rozhodnutí nelze označit za nezákonný zásah, neboť přímo nezkrátilo práva žalobce. Sám žalobce ostatně požaduje předepsání přiznaného úroku k ještě dřívějšímu datu. Lze souhlasit se žalobcem, že není vhodné, aby správce daně předepisoval částky na osobní daňový účet žalobce pokaždé k jinému datu, nezmění-li se v mezidobí příslušná právní úprava. V této konkrétní věci však postup žalovaného nepředstavuje nezákonný zásah.

27. Z výše uvedených důvodů také není důvodný návrh žalobce, aby soud přikázal žalovanému, aby osobní daňový účet žalobce opravil tak, že částky úroků ze zadržovaných nadměrných odpočtů budou připsány na osobní daňový účet žalobce dle původních dat splatnosti.
28. Krajský soud souhlasí se žalobcem, že § 254a daňového řádu ve znění od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 bylo pro rozporu s čl. 183 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty neaplikovatelné již od počátku, nikoli až vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 44/2019-47, ve věci ENERGY TRADING a.s. To však na vyslovených závěrech nic nemění, neboť právě na základě neaplikovatelnosti § 254a daňového řádu ve znění od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 Odvolací finanční ředitelství prvním odvolacím rozhodnutím změnilo prvostupňová rozhodnutí a výši přiznaného úroku zvýšilo, čímž dorovnálo částku, která žalobci na úroku náležela. Vydáním nového odvolacího rozhodnutí bylo napraveno pochybení daňových orgánů při výpočtu výše přiznaného úroku z nadměrného zadržovaného odpočtu učiněné v prvním odvolacím rozhodnutí. Vznikla-li žalobci v důsledku nesprávného postupu správce daně vyčíslitelná škoda, mohl se jí domáhat na základě zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.
29. Co se týče tvrzení žalobce, že v důsledku výše popsaného postupu správce daně dle žalobce vykazoval jeho osobní daňový účet od 7. 6. 2019 nedoplatek na dani, což mělo za následek nezákonné zatížení osobního daňového účtu žalobce částkami úroků z prodlení z nedoplatku na dani a částkou exekučních nákladů, odkazuje krajský soud shodně jako žalobce na řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 Af 71/2021.
30. Na závěr krajský soud zdůrazňuje, že žalobce v nyní projednávané věci nebrojil proti převedení přeplatku (a nečinil tak ani v námitkách), nýbrž proti datu, ke kterému správce daně předmětné úkony zapsal do evidence na osobním daňovém účtu žalobce. V druhé části změny žaloby ze dne 20. 9. 2023 věnované označení zásahu se žalobce datu převedení přeplatku nevěnuje a za nezákonný zásah jej neoznačuje, nicméně svůj nesouhlas s ním uvádí dále v žalobě. Krajský soud k tomu odkazuje na výše uvedené a dodává, že nebylo-li nezákonným zásahem správce daně připsání přiznaných úroků ke dni 14. 2. 2019, nemůže jím být ani nepřevedení přeplatku k datu 15. 2. 2022, protože ten v dané době neexistoval.

V. Shrnutí, náklady řízení a soudní poplatek

31. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že postup žalovaného nepředstavoval nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Soud proto žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnul.
32. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovaný měl v řízení plný úspěch, ale v souvislosti s tímto řízením mu žádné náklady nad rámec jeho administrativní činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.
33. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 24. 8. 2022 se žalobce původně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2022, č. j. 856197/22/3310-50521-803020. Současně se žalobou nezaplatil soudní poplatek. Krajský soud jej proto usnesením ze dne 2.

9. 2022, č. j. 31 Af 39/2022-23, vyzval k zaplacení soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, který podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, činí částku 3 000 Kč. Žalobce soudní poplatek uhradil. Podáním ze dne 20. 9. 2023 žalobce žalobu změnil a domáhal se ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Soudní poplatek za žalobu na ochranu před nezákonným zásahem činí podle položky 18 bod 2. písm. d) Sazebníku soudních poplatků částku 2 000 Kč. Podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích „[s]oud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Bylo-li na poplatku zaplaceno více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek.“ Vzhledem k tomu, že žalobce uhradil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a jeho poplatková povinnost činila 2 000 Kč, rozhodl soud tak, jak je uvedeno ve výroku IV. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu